

Софійка й несамовиті пригоди у далеких країнах

Софія Яблонська

— Як люди обирають собі універ? — Даринка, нудячись, перебирала буклети, які сестра привезла з університету.

Олеся збиралася передати їх старшокласникам, які мали цього року вступати до вишів.

— Ну... Дехто спирається на те, що йому до душі, хтось іде на спеціальність, яка, на його думку, принесе багато грошей. А хтось просто туди, де буде легше вчитися, — розмірковувала Олеся, намагаючись скласти до купи розкидані Даринкою буклети.

— Але як можна отак взяти й обрати якесь одне заняття на все життя? — не могла зрозуміти Даринка, яка що два місяці змінювала гуртки й щотижня знаходила собі нове хобі.

— Так і не треба одне на все життя, — узялася пояснювати Олеся, — ти змінюєшся — інтереси змінюються.

— Але ж он бабуся наша вчилася на бухгалтера й усе життя працювала бухгалтеркою, дідусь завжди був листоношею, а інша бабуся... — Даринка не встигла закінчити, бо сестра її перебила.

— Це був їхній вибір, їм подобалося працювати. Але ти не мусиш робити так само, — Олеся ласкаво усміхалася

до молодшої сестри, а в її голосі вчувалися нотки мрійливості. — От є в мене одна історія...

— Ну звісно є! — настала черга Даринки перебивати. — У цьому світі мусить щось зламатися, аби вони в тебе закінчилися.

— Слухати будеш?

— Хіба в мене є вибір? — буркнула Даринка у відповідь, хоча сама вже нетерпляче очікувала на цікаву історію.

— Це історія про дівчинку, яка хотіла знати буквально все й бажала побачити це «все» на власні очі. І ніщо не могло спинити її. Жила-була...

...Софійка в селі Германів, що на Львівщині. Із самого дитинства дівчинка була надзвичайно допитливою і марила подорожами. Якось маленька Софійка перетирала ваніль і поцікавилася у мами, який вигляд мають ці чудові прянощі. Мама відповіла, що росте ваніль у Східній Азії й на вигляд як звичайна квасоля. Софійку настільки це вразило, що вона почала мріяти колись-таки вирушити на інший бік земної кулі й побачити цю чарівну країну, де проста квасоля видає такі чудові пахощі.

Зростаючи, дівчинка невпинно тягнулася до знань і нових вражень, тому постійно навчалася нового. Софійка опанувала комерційну справу, вивчилася на кравчиню, пройшла курси книговидавництва, закінчила вчительську гімназію, а також драматичну школу.

Згодом саме акторство й кінематограф стали її головною пристрастю. Якийсь час Софійка навіть керувала кінотеатрами в Тернополі. Але дівчина відчула, що не хоче просто показувати кіно, вона хоче його створювати. Тож у двадцять років відважна Софійка вирішила кардинально змінити своє життя і, не розмінюючись на дрібняки, вирушила підкорювати Париж.

Шлях до успіху був не простим, і на початку Софійці довелося підпрацьовувати, миючи офісні вікна. Та вже незабаром дівчина почала заробляти моделінгом. Згодом Софійка вже отримувала невеликі ролі в кіно, але

допитливій дівчині й цього було замало. Вона навчилася сама знімати кіно, узяла в руки камеру й рушила в далекі мандри до Марокко. Знайомі застерігали її від подорожі. Дівчина, що подорожує сама, у той час викликала щонайменше подив, а Софія ще й вирушила в «небезпечну» країну.

Утім, звісно, усі ці повчання не зупинили Софійку, і за чотири місяці вона побувала в п'яти різних містах Марокко. Дівчину не цікавили нудні туристичні місця, тож вона, цілком очікувано, не раз потрапляла в пригоди. Наприклад, у Сахарі дівчина ледь не потрапила в полон: корінні мешканці переслідували автівку Софійки на верблюдах і стріляли їй услід.

Проте після завершення подорожі Софійка повернулась до Парижа й опублікувала свою першу книгу про мандри — «Чар Марока», де лише з теплотою писала про гостинність арабів. Дівчина зазначала, що їм неможливо відмовити, бо «нічого більше не ображає арабів, як небажання до їжі».

Подорож до Марокко ще більше розпалила в амбітній Софійці бажання відкривати для себе нові країни. Тож вона без зайвих роздумів уклала контракт на зйомки документальних фільмів й вирушила в чергову подорож, цього разу кругосвітню. Три роки Софійка подорожувала різними країнами й островами Далекого Сходу. На її мапі поступово з'являлося все більше позначок, зокрема Китай та Індокитай, Полінезія та Індонезія, Східна Африка і Єгипет, Австралія та Нова Зеландія, США й Канада.

У цій подорожі Софія не зрадила себе й знову пробиралася в такі закутки, куди більшість людей і носа сунути не наважилися б. Дівчина знімала свої фільми в заборонених для європейців святинях чи приватних помешканнях. Їй вдалося потрапити навіть в імператорський палац, куди чужинців узагалі не пускали.

Щира усмішка Софійки та відверта допитливість відкривали перед нею майже всі двері. Але без складнощів усе одно не обходилося. Так, наприклад, у китайській провінції місцеві мешканці максимально уникали камери.